

Srećan 8. mart! Gde su žene 100 godina posle? Kakve su im plate, beneficije, obaveze?

<https://biznis.telegraf.rs/info-biz/3310473-8mart-gde-su-zene-kakve-su-im-plate-beneficije-obaveze?ref=BlicApp>

Prvi Dan žena obeležen je 8. marta 1909. godine u SAD. I dalje postoji velika razlika u zaradama. U Srbiji, žene provode 50% više vremena od muškaraca na neplaćenim kućnim poslovima

Danas se širom sveta obeležava 8. mart, internacionalni Dan žena. Ideju o "praznovanju" žena i ženskih prava u delo je sprovedla nemačka političarka Klara Cetkin.

Iza ovog datuma krije se potreba za ekonomskom, političkom i socijalnom ravnopravnošću žena, u poređenju s muškim polom. A gde smo danas u odnosu na 1909, kada je ustanovljen prvi Dan žena u SAD?

Više od 100 godina kasnije, svet i dalje nije uspostavio jednaka, demokratska prava za oba pola, barem u praksi. Iz ugla biznisa i karijera, ženama još uvek "pripadaju" slabije plaćene profesije, odnosno manje plate za istu količinu ili vrstu posla.

Korona kao dodatni "teret"

U odnosu na prošli 8. mart, mnogo toga se izdešavalo u životima ljudi, posebno žena. Pandemija je s poslovnog aspekta delovala na više načina, a pre svega u smislu da su milioni počeli da rade od kuće i da su mnoge žene bile prinuđene da daju otkaz, kako bi brinule o deci, jer škole i vrtići nisu radili.

Sve u svemu, žene su tokom korona krize podnele veći teret. Čak i one koje su zadržale posao, morale su da se dovijaju kako da usklade poslovne i privatne obaveze, i tu se znatno više zalagale od muškaraca, pokazuju razna istraživanja i ankete.

Međutim, poslovna kultura kompanija u velikoj meri može da doprinese ostvarivanju punog potencijala žena, jer sve više njih obraća pažnju na potrebe pripadnica lepšeg pola. Ono što je svakako i dalje prisutno, možda čak i izraženije u 2021. nego u 2020. jeste da postoji velika razlika u zaradama.

S druge strane, dokazano je da kompanije koje imaju više žena na menadžerskim pozicijama zarađuju bolje, a veliki broj dama direktora - znači i jači rast prihoda, kao i veće profitne marže. Ipak, razlike u platama, i to oko 20 odsto u korist muškaraca, i dalje su prisutne širom sveta, dok oni preovlađuju na čak 70 odsto menadžerskih i direktorskih pozicija u Srbiji.

Zarade žena u našim preduzećima, prema Republičkom zavodu za statistiku, znatno zaostaju za onima koje primaju njihove muške kolege, mada imaju istu stručnu spremu.

Možda je i gore to što međunarodni dan žena 8. mart žene sa ovog podneblja dočekuju u uverenju da je u redu da imaju niže plate od muškaraca. I to konkretno u ovom regionu misle da im pripada za 138 evra manja zarada nego njihovim muškim kolegama.

Stopa zaposlenosti žena u Srbiji iznosi 38,1 odsto, što je za 14,7 procenata manje od stope zaposlenosti muškaraca (52,8 odsto). Kada je reč o ženama i muškarcima koji su u braku, rodni jaz je znatno manji, i to u korist žena - stopa zaposlenosti kod udatih žena iznosi 68 odsto a kod oženjenih muškaraca 64 odsto, kažu poslednji dostupni podaci Republičkog zavoda za statistiku.

Dvostruko je veći broj muškaraca koji su "sami sebi gazde", pa je tako njih 28 odsto samozaposleno u odnosu na 13 odsto žena koje su "svoji vlasnici" kada se govori o poslu.

Žene često misle da manje vrede jer nemaju jednaku startnu poziciju da dokažu suprotno i da u takvim okolnostima – bez podrške i sa brojnim ograničenjima, neminovno je da kao rezultat imamo niža očekivanja žena.

INFOSTUD

SREĆAN 8. MART: Žene rade za manje novca od muškaraca i spremnije su da ostave posao zbog brige o drugima

<https://poslovi.infostud.com/vesti/SRECAN-8.-MART-Zene-rade-za-manje-novca-od-muskaraca-i-spremnije-su-da-ostave-posao-zbog-brige-o-drugima/55391>

Ona uglavnom radi u oblasti finansija, obrazovanja, zdravstva i socijalne zaštite. Plata joj je sve udaljenija od one koju za isti posao dobijaju njene muške kolege. Već u startu sama sebe nije cenila dovoljno da bi zatražila zaradu istu kao i on koji je konkurisao za taj posao. Kada joj na razgovoru prilikom zapošljavanja postavljaju nezakonita pitanja, poput: "Planirate li da rađate decu", ona uglavnom ćuti, jer nema kome da se požali.

Pristaje da radi i za manje novca, ako je posao "sigurniji". **Češće nego što je to slučaj sa kolegama odlučuje da napusti zaposlenje, jer mora da brine o drugima.** A kada radi, često su to "nesigurni ugovori" - na određeno i o privremeno-povremenim poslovima, ili na nepuno radno vreme.

Upravo ovako nekako izgleda danas **prosečna žena na tržištu rada u Srbiji.**

Nema rodno razvrstanih podataka

U želji da, povodom međunarodnog Dana žena, napravimo poređenje šta se to promenilo u položaju žene na tržištu rada u Srbiji za protekle dve decenije - od kraja prošlog veka do danas, došli smo samo do – zida i manjka podataka.

- Da bismo mogli izvršiti poređenje položaja žena na tržištu rada krajem veka (recimo 2000. godine) u odnosu na 2020. neophodni su nam rodno razvrstani podaci, koji nažalost u zvaničnoj statistici nisu dostupni - kaže za sajt Poslovi.Infostud.com Sarita Bradaš, istraživačica Fondacije Centar za demokratiju.

Iako je, kako podseća, Zakonom o ravnopravnosti polova (član 40.) propisano da statistički podaci koji se prikupljaju, evidentiraju i obrađuju na svim nivoima moraju biti iskazani po polu kao i da su isti sastavni deo statističkog informacionog sistema Republike Srbije i dostupni javnosti, deceniju

nakon usvajanja ovog zakona javnosti ipak nije dostupna većina podataka razvrstanih po polu iz administrativnih izvora, a koja bi omogućila uvid u stanje na tržištu rada.

- Podaci kojima danas raspolažemo za npr. registrovanu zaposlenost na mesečnom nivou i prosečne zarade kako na mesečnom tako i na godišnjem nivou nisu razvrstani po polu. **Zanimljivo je da su osamdesetih godina u statističkim godišnjacima bili dostupni podaci o broju žena po sektorima delatnosti, što danas nije slučaj** - navodi Bradaš.

Ipak, opšta slika zaposlenosti u 2000. i 2020. godini ukazuje na teškoće sa kojima se žene susreću na tržištu rada.

Kako je bilo u protekle dve decenije

- U odnosu na 2000. godinu broj registrovano zaposlenih je u prošloj godini bio manji za nešto više od 115.000. Ukoliko posmatramo tri sektora delatnosti u kojima dominira ženska radna snaga (finansije, obrazovanje te zdravstvo i socijalna zaštita) **u dva sektora je došlo do smanjenja zaposlenosti i to u sektoru finansijskih usluga za 29,4 odsto i sektoru zdravstva i socijalne zaštite za 12,9 odsto** - napominje Bradaš.

Iako je u sektoru obrazovanja došlo do porasta broja zaposlenih za 8,8 procenata, treba, kako kaže - imati u vidu da je taj porast rezultat povećanja zaposlenosti sa nepunim radnim vremenom budući da je 2000. godine učešće nastavnika/ca u osnovnim i srednjim školama sa nepunim radnim vremenom bilo 15,9 odsto, a u 2019. čak 46,4 odsto.

- Zbog zabrane zapošljavanja u javnom sektoru raste učešće zaposlenih sa nesigurnim zaposlenjem, a to su ugovori na određeno i privremeno-povremeni poslovi – ukazuje naša sagovornica.

I dalje očekuju niže plate

Tokom trajanja Regionalnog sajma poslova, sajt za zapošljavanje Poslovi Infostud, zajedno sa partnerskim sajtovima za zapošljavanje iz regiona, sproveo je istraživanje koje je za cilj imalo utvrđivanje stanja na srpskom i regionalnom tržištu rada.

Prema analiziranim podacima, kada je reč o platama, **muškarci imaju viša očekivanja od žena – u proseku očekuju oko 690 evra, dok žene 100 evra manje, oko 590 evra.**

Doduše, u prošlom istraživanju, žene u regionu su smatrale da im pripada 138 evra manja plata, što je za trećinu veće umanjenje nego što je sad slučaj.

- Nema većih razlika između muškaraca i žena u tome koje faktore gledaju prilikom odabira poslodavca - žene u nešto većoj meri naglašavaju dobre međuljudske odnose, a muškarci visinu zarade. Radno vreme i sigurnost posla važniji su ženama nego muškarcima, pokazuje ovo istraživanje.

Kada je reč o mogućem gubitku posla u narednom periodu usled krize izazvane pandemijom, trećina ispitanika iz Srbije strahuje da bi to moglo da im se desi. Uprkos tome, **muškarci se prosečno osećaju sigurnije na svom radnom mestu od ženskog pola.**

- Mene podaci da žene prilikom zapošljavanja očekuju za 100 evra manju platu u odnosu na muškarce ne iznenađuju. Jer, bez izbora koliko su toga svesne - žene se vladaju po vrednostima društva u kome žive - kaže Jovana Ružičić, osnivačica Centra za mame.

Ona ističe da žene znaju da im se u dvadesetim i tridesetim godinama, prilikom zapošljavanja, postavljaju pitanja da li imaju dete, partnera, gde žive, da li je vrtić blizu posla, ko brine o deci kada se razbole...

- **One u tim godinama odgovaraju na brojna pitanja koja se ne tiču njihovih radnih sposobnosti, već situacije u kojoj su.** Kada uđu u četrdesete godine, žene su već teže zapošljiva grupa. A, od pedesetih godina, kada do penzije imaju deset, 15 godina, već su najteže zapošljiva grupa na tržištu rada - ukazuje Ružičić.

Žene se brinu o svima

Žene su, ističe, svesne koju ulogu njihove godine igraju u njihovom radnom statusu i mogućnošću zapošljavanja i promene posla.

- Zato za sebe od starta postavljaju niže ciljeve kada je reč o finansijama, zato im je ta bezbednost, odnosno sigurnost posla i zarade i te kako važna. One pristaju da rade za manje novca jer računaju da tako možda neće u 53. godini da ostanu bez posla i nađu se u jednoj potpuno bezizlaznoj situaciji. A, mislim da još jedna stvar utiče na to - **veliki broj žena koje pristaje na manje plate su mame.** I te žene imaju svoje druge poslove koje rade van regularnog posla - **to su oni vezani za porodicu, oni 'neplaćeni poslovi', briga o detetu, porodici, o svemu.** I zato, možda i nesvesno, prihvataju da zarađuju manje novca, ali da ih niko ne gleda popreko kada treba da uzmu dva slobodna dana iz nekog porodičnog razloga - navodi naša sagovornica.

Kako ističe - žene žive svoje živote u skladu sa vrednostima društva u kojem žive.

- A naše društvo smatra ženu na tržištu rada manje ravnopravnom, odnosno manje dobrom u odnosu na muškarce. Društvo, a i sama žena, očekuje da će se ona brinuti i o deci, i o porodici, i o roditeljima i o svim tim neplaćenim stvarima. I zato dolazimo do takve situacije - navodi Ružičić.

Jaz ukazuje na diskriminaciju

Prema rečima Sarite Bradaš, položaj žena na tržištu rada iskazan indikatorima razlika (jaza) u stopama zaposlenosti, stopama neaktivnosti i zaradama ukazuje na diskriminaciju.

- Drugim rečima, u odnosu na ukupan broj, muškaraca je više zaposleno nego što je to slučaj sa ženama, dok je učešće žena koje su izvan tržišta rada (neaktivne) značajno veće nego kod muškaraca, ukazuje Sarita Bradaš.

Kako ističe, nedostupnost socijalnih usluga za negu i brigu deci, starima i bolesnima sa tržišta rada istiskuje pre svega žene.

- Među neaktivnim osobama radnog uzrasta koje ne traže posao zbog brige o deci ili odraslim nesposobnim licima je 0,6 odsto neaktivnih muškaraca i 11,7 odsto neaktivnih žena pri čemu od 2010. godine nema promena u procentu muškaraca koji su neaktivni jer brinu o drugima, dok se taj procenat kod žena udvostručio - ukazala je Bradaš.

Kako navodi, prema podacima iz publikacije RZS Žene i muškarci u Srbiji 2017. godine od 2004. do 2009. godine gotovo da nije bilo razlike u prosečnim zaradama žena i muškaraca.

- Od 2010. godine konstantno raste jaz u prosečnim zaradama tako da je prosečna zarada žena u 2017. godini bila za 18,2 odsto manja od prosečne zarade muškaraca na nacionalnom nivou - istakla je ona.

Malim koracima do velikog cilja

Postoji više stvari koje mogu da se urade kako bi se poboljšao položaj žena na tržištu rada u Srbiji, smatra Jovana Ružičić.

- Prvo, potrebna nam je rigorozna kontrola kako bi žene bile isto plaćene kao i muškarci u situacijama kada obavljaju iste poslove i kada su sličnog karijernog puta. Tu je neophodno da postoji zakonska zaštita kako bi se za isti posao omogućile jednake zarade” - navodi Ružičić.

Drugo, ističe, potrebno je da i same žene budu samouverenije.

- Ali, uz tu samouverenost neophodno je da postoje i zakoni koji nas štite i koji se – primenjuju. **Jer, mi i sada imamo zakon koji kaže da ženi ne sme prilikom zapošljavanja da se postavljaju pitanja da li imaju porodicu, ko će da im čuva decu, da li je vrtić blizu firme i slično. Ali, takva pitanja se ipak i danas postavljaju i za to ne postoje penali.** A, nema ni mnogo žena koje se bune kada se nađu u toj situaciji, niti one koje se pobune imaju kome da se jave - navodi ona.

Kao treću meru, naša sagovornica ističe uvođenje stimulacija za poslodavce kako bi zapošljavali žene u pedesetim godinama života.

- Tu je reč o poreskim olakšicama koje bi imali poslodavci. Te tri stvari su, za početak - dovoljne, zaključuje Jovana Ružičić i zaključuje: „Malim koracima ide se ka velikom cilju“.

Ko rukovodi u Evropi

Povodom međunarodnog Dana žena, Eurostat je objavio podatke o zastupljenosti žena u upravljačkom kadru.

Od ukupno 9,5 miliona ljudi koji su u trećem kvartalu prošle godine bili na menadžerskim pozicijama u državama EU, muškaraca je bilo 6,2 miliona, dok su 3,3 miliona činile - žene, što je udeo od 34 odsto.

Njihov udeo u rukovodećem kadru kretao se od najnižih 24 odsto, koliko je zabeleženo u Hrvatskoj (Holandija - 26 odsto, Kipar - 27 odsto), pa do najviših udela žena u rukovodećem kadru koje imaju Letonija (45 odsto), potom Poljska (44 odsto), za kojima slede Bugarska, Mađarska, Slovenija i Švedska, sve sa udelom žena od po 42 odsto u ukupnom broju menadžera.

Filijale poreske uprave na različite načine tumače jedan te isti propis

<https://rs.n1info.com/biznis/filijale-poreske-uprave-na-razlicite-nacine-tumace-jedan-te-isti-propis/>

Različito tumačenje istog člana Zakona, od strane različitih filijala Poreske uprave, situacija je koju je na društvenoj mreži podelio jedan IT pravnik. To je, prema rečima privrednika, jedan od problema, a nedovoljno unapređen sistem je nešto što najveći broj njih zamera.

Ukoliko pitate privrednika šta ga muči u vezi sa komunikacijom sa Poreskom upravom, više je različitih odgovora. Nikola Vuković iz agencije Evoke prenosi svoja iskutva.

„Za nekoliko stvari je trebalo da se ode više puta uživo i prosto ne treba previše razmišljati, možete videti prostor na 'iks' mesta gde može da se ubrza stvar ukoliko se samo ubaci neka digitalizacija tog procesa“, navodi on.

„Sada prethodnih nekoliko godina funkcionišemo kao društvo sa ograničenom odgovornošću, i nismo imali nekih konkretnih problema“, ističe Vuković.

Ukoliko pitate filijale Poreske uprave da li vam, na primer, treba overa KPO (knjige o ostvarenom prometu) za preduzetnika koji ovu knjigu vodi u papirnom obliku, dobićete nekoliko različitih odgovora, ukazao je na Tviteru IT pravnik Žarko Ptiček.

Istakao je da Poreska uprava nije u mogućnosti da na isto pitanje da jednoznačan odgovor, već su neki odgovori u potpunoj suprotnosti sa propisima i sa drugim odgovorima.

„Ovo ne bi bio problem kada bismo živeli u 18 poreskih jurisdikcija, pa da svako ima svoje propise“, konstatovao je Ptiček.

I dalje nije jasno da li se knjiga mora overavati ili ne. Kada bi čitav proces bio digitalizovan i kada bi koristili isti obrazac, bilo bi jasnije i građanima i zaposlenima, tvrdi poreski savetnik Milan Trbojević.

„Mi za dosta tih nekih graničnih pitanja imamo mišljenje Ministarstva. Na primer jedna od od takvih situacija je da ukoliko imate promet manji od osam miliona iz inostranstva klijent ne mora da se prijavi za PDV, a tek uz pomoć mišljenja Ministarva mogli smo da ubedimo filijalu i poresku upravu da to nije neophodno i to mišljanje nas u velikom broju slučajeva spašava“, kaže on.

Odgovore na pitanja od Poreske uprave N1 nije dobio. A pitali smo – zbog čega se dešava da se isti članovi zakona tumače na različite načine od strane različitih filijala.

„Rojal Ekspres“ stavio katanac, radnici ostali bez zarada i overenih knjižica

<https://rs.n1info.com/biznis/rojal-ekspres-stavio-katanac-radnici-ostali-bez-zarada-i-overenih-knjizica/>

Firma kurirske brze pošte "Rojal Ekspres" prestala je sa radom prošle godine, a brojni zaposleni ostali su bez zarada i doprinosa. Nisu im overene zdravstvene knjižice, ne mogu da se prijave na tržište rada jer od bivšeg vlasnika ne mogu da dobiju dokument o otkazu. S preimenovanim novim preduzećem "R Ekspres" nemoguće je stupiti u kontakt jer o njoj ne postoji ni trag na internetu, kao ni dostupni telefoni.

Kragujevčanin Dušan Ilić bio je tri godine vozač-kurir „Rojal Ekspresa“. Iako je dve godine radio i po 12 sati, šest dana u nedelji, nikada mu nije plaćan prekovremeni rad.

Da to nije jedini problem koji ima, iako se i dalje vodi kao zaposlen, shvatio je kada je otišao kod lekara.

„Nisam znao da mi nisu uplaćivali doprinose. Otišao sam kod lekara, tamo ustanovio da mi nije overena zdravstvena knjižica. Išao sam da proverim. Tri godine mi nije ništa uplaćeno. Od te tri godine, samo su mi tri meseca uplatili. Posle toga celo vanredno stanje sam radio. Od tih tri meseca pomoći države samo jednu platu sam primio. Dva meseca su mi ostali dužni zarada. Nakon toga firma se ugasila. Ostali smo na ulici, i to je to“, objašnjava on.

Ilić ističe da je država svojim pasivnim stavom dozvolila da 100 kurira-vozača ostane bez posla.

„Ja sam sada na ulici. Tužio sam firmu, advokati su skupi. Ne znam kako ćemo se izboriti. Duguju mi oko 6.000 evra. To je tri godine radnog staža i dve plate. Smatram da je za ovu firmu Rojal Ekspres, između ostalog, kriva država zato što na vreme nije gonila koga je trebalo. Inspekcija rada nije uradila posao koji je trebalo“, smatra Ilić.

Koordinator linijskog transporta prošao je isto što i vozač Ilić. Samohrani otac iz Čačka Aleksandar Paunović radio je u „Rojal Ekspresu“ tri godine. Za neisplaćene zarade i doprinose ugašena firma mu duguje više od 7.000 evra.

Paunović tvrdi da mu je na račun uplaćivan minimalac, a ostatak – keš u koverti.

„Od 15. septembra prošle godine firma je prestala sa radom, mada su neki radnici poput mene i još kolega ostali prijavljeni, koji nisu našli posao. Vodi se da radimo, šta će se desiti tu stvarno ne znamo. Pokušavali smo kod advokata, kažu da se ništa ne vodi na firmu“, navodi on.

Otpušteni radnici kažu da neće sedeti skrštenih ruku. Ilić apeluje na državu da se uključi.

„Da nam pomognu institucije, nadležne, jer ćemo se skupiti. Dosta ljudi će izaći na ulice“, poručuje on.

Interent sajt „Rojal Ekspresa“ je uklonjen. Za komentar je nemoguće kontaktirati odgovorne u firmi, jer se i na radnicima poznate telefone niko ne javlja.

Relić: Poruka ugostitelja – otpištite nam sve dugove koje nismo napravili

<https://rs.n1info.com/biznis/relic-porukua-ugostitelja-otpistite-nam-sve-dugove-koje-nismo-napravili/>

Miša Relić iz Udruženja noćnih klubova i barova kaže da je poruka svih ugostitelja da im se otpišu dugovi koje nisu napravili. "Naša poruka je otpištite nam sve što nismo potrošili, dajte nam šansu da se podignemo kad se ovo završi", poručuje Relić.

Relić smatra da su odluke Kriznog štaba smešne.

„Priča da može da se radi do 12 je besmislena na toliko nivoa... Zašto su konstantno krivi restorani, kafići i barovi to je fascinantno. Noćni klubovi ne rade 12 meseci, restorani rade do osam i sad govorite da su glavni izvori zaraze, što je neverovatno“, kaže Relić.

Počasni predsednik Unije poslodavaca Nebojša Atanacković dodaje su mere zakasnele i da je ovo pokušaj vađenja i spašavanja situacije. Smatra da je Krizni štab mnogo ranije trebalo da preduzme ozbiljnije mere, koje bi napravile da sada imamo jednocifren broj zaraženih.

„Ako su privreda kafići i restorani, onda ne želim da živim u takvoj zemlji. Pričamo o raznim pokušajima razvoja privrede, ako se svede na to da ćemo da propadnemo ako ne rade mesec dana kafići i restorani onda je to apsurdno. Trebalo je primeniti ozbiljnije mere, mi se navodono približavamo EU, a jedino kada se radi o potrebi da se primene mere, kod nas se radi na drugi način. Iz kog razloga privredu ne čuvaju u Nemačkoj, Austriji, zašto se samo kod nas čuva tako što se ograničava dužina vremena rada kafića i restorana“, pita se Atanacković.

Relić je naglasio da je Kopaonik jedino skijalište koje je radilo u Evropi, dok Austrija, kojoj 30 odsto BDP-a zavisi od skijanja, nije radila.

„U većem delu Evrope nisu radili ni hoteli na skijalištima. Mi smo zatvoreni pre 11 meseci, nismo dobili dinar pomoći. Barata se milionima za minimalce, ne radimo 12 meseci a dobili smo za pet, odakle da platimo sedam minimalaca, doprinose, takse, rente, troškovi kojima smo izloženi su nemogući. Najsmešnije mi je da plaćamo doprinose kad ne radimo. Dobijali smo račune za rente, a zabranjen je rad. Sedamnaest taksi redovno stiže, kao da možemo da radimo u potpunosti. Sve stiže, pomoć ne stiže. Hoteli su dobili, prevoznici, sve to podržavam, a ugostitelji ni dinara“, rekao je Relić.

On smatra da je problem u sprovođenju mera, a ne u poštovanju.

„U mom restoranu su stolovi kako kaže Krizni štab, da su svi tako radili i da su policija i inspekcija na pravi način kontrolisali, mi smo mogli da funkcionišemo i opstanemo. Ovo sad, do 8 sati, potpuna katastrofa u ugostiteljstvu, 30 odsto je zatvoreno“, kaže on.

Relić je rekao da ni minimalci, a kamoli pola minimalne zarade, ne znače ništa onima koji ne mogu da posluju.

„Znače restoranima i kafićima jer nekako rade pa mogu da prežive. Priča se stalno kako naša industrija super stoji, ja razumem prvu pomoć prošle godine gde smo svi dobili jednako. Ono što mi nije jasno je 100 evra, onda mi nije jasno zašto su svi dobili pomoć, kad su tri-četiri grane u stvarnom problemu..Da se fokusiramo na grane koje neće opstati – ugostiteljstvo, prevoznici, vlada mora da pomogne“, poručuje Relić.

Anatacković smatra da neko ko je stvarao firmu godinama i investirao neće da odustane od rada, bez obzira da li je dobio pomoć ili ne.

„Minimalne zarade prima ograničen broj ljudi, postoje firme gde je nezamislivo da bilo ko ima minimalac. Svaki privrednik ima računicu zašto radi, da ima nešto veće prihode nego rashode, ukoliko sad bude obrnuto, ovakav vid pomoći je dobrodošao. Daleko od toga da će veliki broj firmi biti u situaciji kad pandemija prođe da nastavi tamo gde je bio kada je pandemija počela. Smanjivanje broja zaposlenih je logična mera kad nema posla, ako posla uopšte nema apsurdno je da ostanu zaposleni. Država je mudro smislila način kako da se u velikoj meri ne smanji broj zaposlenih“, dodaje Anatacković.

Smatra da se, uz preraspodelu, pomoć mogla usredserditi na one kojima je neophodna ili na one kojima ne daju da rade.

„Ne može onaj ko ne radi da ima rashode kao da je sve normalno. Trebalo je rigoroznije ići na zatvaranje mesta gde postoji mogućnost zaraze, ali to je trebalo platiti. Zatvori se restoran i sve troškove koji izađu iz toga treba država da nadoknadi, da privredni subjekat može da nastavi sa punom energijom da radi“, smatra počasni predsednik Unije poslodavaca.

Istraživanje: Čak 78 odsto radnika u zdravstvu su žene

<https://rs.n1info.com/svet/istrazivanje-cak-78-odsto-radnika-u-zdravstvu-su-zene/>

Ogromna većina zdravstvenih radnika u trećem kvartalu prošle godine EU bile su žene, pokazalo je istraživanje EUROSTAT-a objavljeno u okviru serije istraživanja o položaju žena u EU, povodom ovogodišnjeg Dana žena.

Prema tom istraživanju, čak 78 odsto radnika u zdravstvu su žene.

U državama članicama EU taj udeo se kreće od 61 odsto u Grčkoj, do preko 90 odsto u Estoniji i Letoniji.

U zdravstvenom sektoru radi 12 odsto svih zaposlenih žena, pokazuje analiza EUROSTAT-a, uz napomenu da on značajnije varira među državama i regionima.

Za žene u EU, zdravstvena zanimanja su činila 12 odsto njihove ukupne zaposlenosti u trećem kvartalu 2020. godine, međutim, taj udeo je varirao među zemljama, kao i regionima. Najviši je u severozapadnim delovima Evrope: u sedam regiona u Švedskoj (19-28 odsto), tri u Danskoj (19-22 odsto), dva u Finskoj (20 odsto i 24 odsto) i jednom u Holandiji (20 odsto).

Zdravstveni sektor Evropske unije je u istom kvartalu zapošljavao 14,3 miliona ljudi, što je više od 7 odsto ukupnog broja zaposlenih: 1,8 miliona lekara, 4,4 miliona medicinskih sestara, babica i njihovih saradnika (od tog broja je 2,7 miliona saradnika), 3,9 miliona radnike u sektoru lične nege i 4,1 milion ostalih zdravstvenih radnika i saradnika.

Danas

BCLJP predstavio izveštaj o ljudskim pravima u Srbiji za prošlu godinu

Izražena diskriminacija, vlast želi sve da kontroliše

<https://www.danas.rs/drustvo/vladavina-prava/izrazena-diskriminacija-vlast-zeli-sve-da-kontrolise/>

Tokom prošle godine diskriminacija u Srbiji je bila veoma izražena, a pogotovo je bio vidljiv težak položaj određenih grupa, poput Roma, osoba sa invaliditetom, žena i beskućnika. Mehanizmi za zaštitu ljudskih prava se sve manje koriste i pod pritiskom su izvršne vlasti. Takođe, namera vlasti je da kontroliše medije, društvene mreže i kablovske emitere.

Ovo su samo neki od zaključaka iz najnovijeg izveštaja „Ljudska prava u Srbiji 2020“, koji je juče predstavio Beogradski centar za ljudska prava (BCLJP).

Izveštaj predstavlja sveobuhvatan pregled i analizu stanja u Srbiji u godini obeleženoj globalnom pandemijom korona virusa, koja je donela brojne izazove i ograničenja u ostvarivanju ljudskih prava i sloboda.

Iz BCLJP-a su ukazali da su ugroženost života i zdravlja građana Srbije kao i poštovanje i zaštita njihovih ljudskih prava tokom pandemije predstavljali pretežak zadatak na koji vlast u Srbiji često nije uspevala da nađe adekvatne odgovore.

Urednica izveštaja Vesna Petrović naglasila je da je 2020. bila veoma izazovna zbog proglašenja vanrednog stanja, koje je, prema njenim rečima, bilo neustavno. Ukazala je da je Ustavni sud Srbije odbacio svih deset inicijativa o ustavnosti uvođenja vanrednog stanja, dodajući da je bilo dovoljno da se uvede vanredna situacija.

– Kada vidimo šta se posle dogodilo na jesen ili sada, postavlja se pitanje da li je ispravno postupanje tada ili sada kada je dozvoljeno skoro sve, navela je Petrović. Kako je istakla, donet je niz uredbi, koje su negde opravdano ograničile ljudska prava, a negde ne, posebno kada je reč o sugrađanima starijim od 65 godina, koji nisu smeli da izlaze iz svojih kuća.

– Postojala je neobaveštenost onih koji su mere donosili, nespremnost ili strah, a pored toga, mislim, i što su bili zakazani izbori, rekla je Petrović. Ona je istakla i da nisu ispunjena očekivanja da će proces evropskih integracija biti glavni pokretač reformi, te podsetila da nije otvoreno nijedno poglavlje u pregovorima sa EU, kao i da još nije imenovan šef pregovaračkog tima.

Dušan Pokuševski, urednik izveštaja, rekao je da je u prošloj godini diskriminacija bila veoma izražena, kao i distanca prema drugima i drugačijima. On je naglasio da onlajn nastava nije bila dostupna siromašnima, Romima i osobama sa invaliditetom. Istakao je da veliki broj dece nije mogao da ostvari pravo na zdravstvenu zaštitu tokom pandemije, kao i da je porastao obim neplaćenog rada žena, kao i nasilja prema njima, ali da to državne institucije nisu prepoznale. Pokuševski je naglasio i da su beskućnici posebno ugrožena grupa tokom pandemije.

Ivan Protić, jedan od autora izveštaja, rekao je da se već teško stanje u medijima dodatno pogoršalo u 2020. godini. Naglasio je da se povećao broj napada na novinare, da se retorika prema novinarima koji postavljaju pitanja zaoštrila, kao i da su provladini mediji obilno sufinansirani. Dodao je da je u prvih pet meseci prošle godine čak 26 miliona dinara pripalo tabloidima, koji su u drugoj polovini godine preko 3.900 puta prekršili novinarski kodeks. Naveo je da je REM izdao samo dve opomene, šest upozorenja i tri privremene zabrane emitovanja.

Protić je rekao da je, prema podacima Nezavisnog udruženja novinara Srbije (NUNS), bilo 186 slučajeva ugrožavanja bezbednosti novinara, ukazujući i na hapšenje novinarku Ane Lalić. Podsetio je i da je Aleksandar Vučić vređao novinarku RTS-a navodeći da laže zbog „lajkova“, kao i da suđenja u kojima su novinari žrtve traju dugo i trajavo.

Prema njegovim rečima, vlast želi da kontroliše sve – od medija, preko društvenih mreža, do kablovskih operatora.

Tošković: Ograničena prava

Sonja Tošković, izvršna direktorka Beogradskog centra za ljudska prava, podsetila je da se ova nevladina organizacija još od 1998. godine bavi analizom ljudskih prava u Srbiji. Kako je istakla, prošla godina je obeležena pandemijom, ali i pandemijom u ograničavanju ljudskih prava u celom svetu, pa i u Srbiji.